କାମରୂପର ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ବନାମ
କାମାକ୍ଷା ରାମ ବରୁଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11,1964
(ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର ଏବଂ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଜେ. ସି. ଶାହା)

ଆସାମ ଜମି (ଅଧିଯାଚନା ଏବଂ ଅଧିଗ୍ରହଣ) ଅଧିନିୟମ (ଆସାମ 25/1948)ର ଧାରା 3, 4 ଏବଂ 11-ପରିସର ।

1939 ମସିହାର ଭାରତ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 75-A ଅନୁଯାୟୀ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଜମି ଏବଂ ତା' ଉପରେ କୋଠାକୁ ଅଧିଯାଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିଯାଚନ ଆଦେଶ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ବେଳେ ଆସାମ ଜମି (ଅଧିଯାଚନା ଏବଂ ଅଧିଗ୍ରହଣ) ଅଧିନିୟମ (ଆସାମ 25/1948) ର ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ଏବଂ କୋଠା ଅଧିଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ, ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା କେବଳ ଧାରା 3 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅଧିଯାଚନା ଆଦେଶରେ ଥିବା ସମୟରେ ହିଁ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ, ତେଣୁ ଏକ ଅଧିଯାଚନା ଆଦେଶ ଦେଇ ଏହି ତ୍ରୁଟିକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଗଲା ଯାହା ଅଧିଗ୍ରହଣ ଆଦେଶର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ତାରିଖରୁ ପ୍ରଭାବୀ ହେବ । ଆଇନର ଧାରା 8 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏକ ବିଚାରର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯେଉଁ ଅଧିନସ୍ଥ ବିଚାରପତି ନିକଟକୁ ଏହି ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଅଧିଗ୍ରହଣକୁ ଅବୈଧ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆଇନଗତ ଅବୈଧତା ସତ୍ତ୍ୱେ ଅଧିଗ୍ରହଣ ଆଦେଶ ଆଇନର ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ ସଂରକ୍ଷିତ ଥିଲା, ଯାହା ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଅଧିନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗରେ ଏକ ଆଦେଶ ଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା : ଧାରା 4 ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଧାରା 3 ଅନୁସାରେ ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିବାର କ୍ଷମତା ଥିବାବେଳେ ଏବଂ ସେହି ଧାରା ଅନୁସାରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବୀ ଅଧିଯାଚନା ଆଦେଶ ନ ଥିବାରୁ ଅଧିଯାଚନା ଆଇନ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗରେ କରାଯାଇନାହିଁ । ତେଣୁ ଅଧିଗ୍ରହଣର ବୈଧତାକୁ

ନେଇ ଉଠାଯାଇଥିବା ଆପତ୍ତିକୁ ବଜାୟ ରଖିବାରେ ଧାରା 11 ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନଥିଲା । [267H; 268A]

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 412-414/1962 ।

ମୂଳ ଡିକ୍ରି ସଂଖ୍ୟା 10-21/1953ରେ ଆବେଦନଗୁଡିକ ଆସାମ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଫେବୃଆରୀ 10,1958 ମସିହାରେ ରାୟରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା 1 ଏବଂ 2 (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ)ପାଇଁ *ନୌନୀତ ଲାଲ* ।

ଆବେଦନକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 3 (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ) ପାଇଁ *ବି. ସେନ* ଏବଂ ବି.ଆର.ଜି.କେ. *ଆଚାର* ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ)ପାଇଁ *ନେହରୁଲ୍ ଇସଲାମ* ଏବଂ *ଆର୍. ଗୋପାଳକ୍ରିଷ୍ଣନ୍* ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶାହଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଏହି ତିନୋଟି ଆବେଦନ 1948 ମସିହାର ଆସାମ ଜମି(*ଅଧିଯାଚନା* ଏବଂ ଅଧିଗ୍ରହଣ) ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଆସାମ ରାଜ୍ୟର କାମରୂପର ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା କେତେକ ଅଧିଯାଚନା ପ୍ରକ୍ରିୟାର ବୈଧତା ଉପରେ ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛି ।

ଆମେ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରିବା ସମୟରେ ସେହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା, ଯାହା 1962ର ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 412କୁ ଉତଥାନ କରିଥାଏ । ଏହି ଆବେଦନରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଗୌହାଟୀର ଭରାଲୁମୁଖରେ ଏକ ଜମିର ମାଲିକ, ଯାହା ଉପରେ ଏକ ଆବାସିକ କୋଠା ରହିଛି । 1939ର ଭାରତୀୟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 75-Aରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ଭାରତ ସରକାର 1943ରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ବାହିନୀର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଜମି ଏବଂ କୋଠାକୁ ଅଧିଯାଚନା କରିଥିଲେ । ଅଧିଯାଚନା ତାରିଖଠାରୁ ଏହି ଜମି ଏବଂ କୋଠା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ରହିଆସିଥିଲା । 1948ର ଆସାମ ଅଧିନିୟମର(ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ଅଧିଗ୍ରହଣ) ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ଓ କୋଠା ଅଧିଯାଚନା ପାଇଁ କାମରୂପର ଜିଲ୍ଲାପାଳ 1949 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 9 ତାରିଖରେ ଏକ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଏହି ସମୟରେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅଧିଯାଚନା ଆଦେଶ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିଲା । ଏହାପରେ 1949 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 4 ତାରିଖର ଆଦେଶ କ୍ରମେ ଜିଲ୍ଲାପାଳ 1948ର ଆସାମ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିଥିଲେ ଏବଂ 1949 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 7 ତାରିଖରୁ ଏହି ଅଧିଯାଚନା କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଥିବା କ୍ଷତିପୂରଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲେ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ଏକ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏଥି ସହିତ ସେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବେ ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିଥିଲେ, ସେଭଳି ଭାବେ ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିବା ପାଇଁ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ଗୌହାଟୀର ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତି, ଯାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ପଠାଯାଇଥିଲା, କହିଥିଲେ ଯେ ଜମି ଅଧିଯାଚନା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ନିର୍ମାଣରେ କୌଣସି ବୈଧତା ନାହିଁ । ତେବେ ସେ କ୍ଷତିପୂରଣର ଆକଳନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଅଧିଯାଚନା ବୈଧ ହେଲେ ତେବେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ । ଆସାମ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନରେ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶକୁ ଯେ ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅବୈଧ ତାହା କାଏମ ରହିଲା, ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ସହିତ ଆସାମ ରାଜ୍ୟ ଏହି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଛି ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଜମି ଏବଂ ଅଟ୍ଟାଳିକା ଅଧିଯାଚନା 1894ର ଜମି ଅଧିଯାଚନା ଅଧିନିୟମ 1 ଅନ୍ତର୍ଗତ କରାଯାଇନାହିଁ ବରଂ 1948ର ଆସାମ ଜମି (ଅଧିଯାଚନା ଏବଂ ଅଧିଗ୍ରହଣ) ଆଇନ, ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନ୍ତର୍ଗତ କରାଯାଇଛି । ଯେପରି ମୁଖବନ୍ଧରେ କୁହାଯାଇଛି, ଏହି ଆଇନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଘର ଏବଂ ଜମିର ଆବଣ୍ଟନ ଏବଂ ତ୍ୱରିତ ଅଧିଯାଚନା ପାଇଁ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 3 ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାର କିମ୍ବା ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଧିକୃତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମତରେ, ସମାଜର ଜୀବିକା ଧାରଣ ପାଇଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଯୋଗାଣ ଏବଂ ସେବାଗୁଡିକର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଆବାସ, ପରିବହନ, ଯୋଗାଯୋଗ, ଜଳସେଚନ କିମ୍ବା ଜଳ ନିଷ୍କାସନ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସୁବିଧା ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ, ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ତେବେ ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାର କିମ୍ବା ପ୍ରାଧିକୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ଲିଖିତ ଆଦେଶରେ, ଏହା କରିପାରିବେ ଏବଂ ଏପରି ଅନ୍ୟ ଆଦେଶ କରିପାରିବେ ଯାହା ତାଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ସହିତ ଜଡିତ ଆବଶ୍ୟକ କିମ୍ବା ଉପଯୁକ୍ତ ମନେହୁଏ । ଉପ-ଧାରା (1) ଦ୍ୱାରା ଧାରା 4 ଉଲ୍ଲେଖ କରେ :

"ଯେଉଁଠାରେ ଧାରା 3 ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରାଯାଇଛି, ସେହି ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାର ସେହି ଜମିକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମନେ ହେଉଥିବା ପ୍ରକାରେ ବ୍ୟବହାର କିମ୍ବା ପରିଚାଳନା କରିପାରିବେ ଏବଂ ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାର ଏହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି ସରକାରୀ ଗେଜେଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ସେହି ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ।"

ଉପଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି :

"ଯଦି ଉପରୋକ୍ତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସରକାରୀ ଗେଜେଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ତେବେ ଅଧିଯାଚନା କରାଯାଇଥିବା ଜମି ଏବଂ ପରିସର, ଯେଉଁ ଦିନ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି ସେହି ଦିନର ଆରମ୍ଭରେ ଏବଂ ସେହି ଦିନଠାରୁ, ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନିହିତ ହେବ ଏବଂ ସେହି ଜମିର ଅଧିଯାଚନା ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବ ।"

ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିବାର କ୍ଷମତା, ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖୋଲା ପଠନରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ, *ଯେଉଁଠାରେ ଧାରା 3 ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରାଯାଇଛି* ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ନୁହେଁ । ଏହି ମାମଲାରେ ଜମି ଅଧିଯାଚନା ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏକ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ଭବତଃ ଏହି ଆଦେଶ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅନିୟମିତତାପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିବା ପରେ ଏହାକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ 1949 ଅଗଷ୍ଟ 4 ରେ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାଫଳରେ ଫେବୃଆରୀ 7,1949ରୁ ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମୟୋଚିତ କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା, ଅଧିଗ୍ରହଣର ଏକ ବେଆଇନ ଆଦେଶକୁ ବୈଧ କରାଯାଇପାରିଲାନାହିଁ ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିଯାଚନା ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ଦିନ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ବାହିନୀର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଜମି ଅଧିଯାଚନା ଅଧୀନରେ ଥିଲା । ସେହି ଅଧିଯାଚନା ଆଦେଶ ଆସାମ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 ଅଧୀନରେ ନୁହେଁ, ବରଂ 1939ର ଭାରତୀୟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 75-A ଅଧୀନରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଭାରତୀୟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପୂର୍ବ ଅଧିଯାଚନା, ଯାହା ଅଧିଗ୍ରହଣ ଆଦେଶ ତାରିଖରେ ବଳବତ୍ତର ଥିଲା, ତାହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ

ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିବା ପାଇଁ ଆସାମର ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାରଙ୍କୁ କୌଣସି କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିପାରିନଥିଲା ।

ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଧିଗ୍ରହଣରେ ବେଆଇନତା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଆସାମ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 ଦ୍ୱାରା ଅଧିଗ୍ରହଣ ଆଦେଶ ସଂରକ୍ଷିତ ଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରଦାନ କରେ :

> "ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟତୀତ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କୌଣସି କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ନିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ଆଦେଶକୁ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯିବ ।"

ତେବେ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ, ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଏହା ଅଧୀନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 4 ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ, ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଧାରା 3 ଅନୁସାରେ ଜମି ଅଧିଯାଚନା କରିବାର କ୍ଷମତା ଥିବା ବେଳେ ଧାରା 11 ଅନୁସାରେ ଜମି ଅଧିଯାଚନାର କୌଣସି ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଆଦେଶ ନ ଥିବାରୁ ଅଧିଗ୍ରହଣର ବୈଧତା ଉପରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଆପତ୍ତିର ଗ୍ରହଣୀୟତା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ । ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆମ ରାୟରେ ଏହି ଅଧିଗ୍ରହଣକୁ ବେଆଇନ ବୋଲି ବିଚାର କରିବା ଠିକ ଥିଲା ।

ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହେଲା ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମା ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ସୁମିତ୍ରା ସାହୁ ,ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।